

Learning English

WHEN THE ROMANS left Britain in the fifth Century AD, they left behind their laws, their architecture and their roads. But they took their language with them. The 'English' language was later forged in successive invasions of the British Isles by Germanic and Scandinavian peoples, whose speech was mixed with the original Celtic dialects of the Britons. From the twelfth Century onward and throughout the period of the Renaissance, thousands of French words, themselves derived from Latin, were absorbed into English, and by the time of the poet Chaucer 'modern' English had been created. Since then, it has been refined and strengthened by the influence of Shakespeare, Milton, Keats, Tennyson and many others.

Under British influence, this dynamic mongrel language has now spread throughout most of the world, and become the 'lingua franca' of business and government in many countries. Its acceptance has been reinforced in the last fifty years by the widespread diffusion of American commerce and culture. Today, 250 million people speak English as their mother tongue while it is the chosen second language of another 250 million.

It is interesting to compare a few of the multifarious usages of English: a Russian aircraft coming in to Cairo would be given landing instructions in English; an Indian from Bengal and an Indian from Hyderabad would probably converse in English; a Danish salesman and an Italian importer would probably conduct their meeting in English; a ship in distress would probably send out its signals in English. One could cite endless examples.

To the student everywhere, but particularly to the young executive of today's European community, English offers a rich reward, not only in furthering a business career but increasing the power of international expression. He will of course find many words similar to those in his own language, particularly the technical words whose application is universal and whose origins are mainly Greek and Latin.

English can only be perfected in one place—Britain. A holiday in Britain or, better still, a course at one of many special colleges and institutions, will do much to make fluent English a reality.

For full details please contact the BEA Sales Office, 59 Ben Yehuda Road, Tel Aviv or your BEA Appointed Travel Agent.

EUROPE'S FOREMOST AIRLINE

הורי תלמידי
אמסיות
שלחו את
ילדיכם ללמוד
אנגלית בקיטנות
ב אנגליה
ביתן החופש
קרטיס והרלמה אצל
פלתורס

זמאן

שרשי שערותיך
לבוך ולהופעה
נגד קשקשים

חפוף ב- אליקסיר 2

מי שיער לחפיפה

מוצר איכות של
הביאוקוסמטיקאי
ד"ר אלכסנדר רובין

חליפות הריון
בטיחה איחודית

תא שדר מסדיק 19
62, 19, 13, 12 אולבול

למשרד חקירות
פרטי בחיפה
דווש חוקר

קיימת אפשרות ללמד
המקצוע לאדם מוכשר
המעוניין להשתלם בענף
החקירות.

לפנות בכתב בציון תולדות
חיים, נסיון קודם והכשרה
ת.ד. 513 חיפה

"לוי"ד"
חמכון הבינלאומי להתכתבות

אלפי מכתבים
לסי שיטה אמריקאית
פרוספקט חינם
תל-אביב, ת.ד. 4185

(המשך מעמוד 10)

ויקטור מבית-הסוהרה, לא מצא את רעייתו ואף לא את ילדיו.

כאשר שמעה סוון בן-שושן על מאסר בעלה ומפרנס ילדיה, ניגשה לסוכנות והי קימה שערוריה משלה. היא נעצרה או נני דונה לעשרה ימי מאסר. ארבעה הילדים הגדולים סודרו במוסד כלשהו. ואילו הקטן שבילדים, יהודה, הלך לשבת עם אמו בכלא.

כששחררה סוון מבית-הסוהרה, אספה את כל ילדיה, נסעה לחיפה ופתחה בשביתת שבת לפני משרדי הסוכנות. במשך כמה לילות לנה עם ילדיה ברחוב. אולם לבסוף פרצה שערוריה נוספת, שנסתיימה שוב בעשרה ימי מאסר. יהודה, בן 11 חודש, הגיע לכלא בשניה.

כתום עשרת ימי המאסר, חזר הסיפור, ע, עצמו בשלישית. אולם בפעם זו הקי מה סוון בן-שושן מהומה כה גדולה, שנש' לחה, עם יהודה הפעוט, לשבת בבית-הסוהרה למשך חודש שלם.

בית-הרושת למקרים סוציאליים.
ויקטור בן-שושן לא חזר כבר לעבודתו בתל-אביב. הוא מחכה לאשתו עם התינוק ולילדיו הגדולים יותר, אשר סודרו שוב במוסד לתקופת מעצרה של האם.

"איזה עתיד יהיה לנו?" שואל ויקטור, "האם אני צריך ללכת ללשכת הסעד לבקש תמיכה? האם זו לא בושה, שאני, בן 24 בסך הכל, אהפך למקרה סוציאלי? האם למדתי מקצוע במשך 16 שנה כדי להיווכח כי סנדלרים מומחים חיוניים בישראל ומיוו תרים בישראל השניה?"

מספיק כסף לשכור פועל, החליט לבצע את העבודה בעצמו.

יום האחד במאי נראה לו כיום המתאים ביותר. מכיון שלא עבד באותו יום, סימן בבוקר את שטח החפירה והחל בעבודה.

הבלוק השישי. בשעה אחת-עשרה ו' חצי, כשהבור, בקוטר של שני מטרים, הגיע כבר לעומק של מטר וחצי, הגיע למקום בנו של אברהם, עזרא. "אבא, אמר, "צא, אני אמשך לחפור."

בשעות אחר הצהריים הגיע הבור לעומק הדרוש של שלושה מטרים. האב הביא את בלוקי-הדופן, זחל מורידם אחד אחד לבנו. אולם לא האב ולא הבן לא ידעו את אשר יודע כל חופר-בורות מיקצועי: בבור רות-ספיגה נהגים להניח את בלוקי הדפ-נות אגב חפירה ולא בסיומה, בצורה כזאת מובטחות הדפנות מפני התמוטטות.

עזרא הצליח להניח חמישה בלוקים בל-כד. הבלוק השישי לא ניכנס למקומו, וכ' אשר החל לחפור ב' תחתית הבור את עשרת הסנטימטרים החסרים, אירעה ה' מפולת.

הכל התרחש תוך שניה. האדמה הח' לית זרמה במהירות פנימה, כיסתה את הבור עד שכמעט לא ניתן היה להבחין היכן נחפר. האב ה' נדהם פרץ בצעקות

כבאים מוציאים את גופת עטר (למעלה) מן הבור מוות בבלוק השישי

שהזעיקו את כל השכנים, וכעבור זמן קצר הגיעו המשטרה ומכביה-אש.

למעלה משעה ארכה פעולת ההצלה, וכש' הוצא עזרא מן הבור כבר היה ללא רוח' חיים. "רק השנה שלחנו אותו ללמוד ב' אורט רדיו וטלביזיה," סיפרה אמו בקול ניהר מבכי, "הוא אמר שזה מיקצוע-העתיד. אבל את העתיד שלו עצמו הוא לא ידע."

הווי

● **גמל גמלי, חבר אתה לי:** ב' בית-גיאן, ניסה ג'אבר עלי להכריח את גמלו, כרע תוך כדי כך ליד הגמל, אשר עלה ורכב על בעליו, שבר כמה מצלעותיו.

● **רק בימי-חור:** בירושלים, פתוח בית-הכנסת שליד הדסה. המכיל ויטראזים של מארק שאגאל, במשך כל ימות השבוע, סגור בפני מתפללים בימי שבת.

● **עשה זאת בעצמך:** בתל-אביב, ניסה אדם להתאבד, לא הצליח, הזעיק את מגן דוד אדום, כדי שיגישו לו עזרה ראשונה.

● **ערך סנטימנטלי:** בחיפה, בעת שזוג החדין בפני בית-הדין הרבני, שלף הבעל סכין, איים לרצוח את אשתו אם לא תחזור לו תמונה, בה הוא מצולם עם בחור רה אחרת.

● **כיר רחבה:** בתל-אביב, בקפה ליי-לה-לו, הצטרף יעקוב שפילפוגל לשולחנה של אשה זרה שישבה בלחית מבר, ביקש לשלם עבור שלושתם, ניתקל בסירובה של האשה, ומשיצה מן המקום, רדף אחריה והיכה אותה נמרצות.

אסונות

מוות באחד במאי

תושבי שכונת סחנה ג', מובלעת בתיים, הגיפו את כל חלונות בתיהם. כבר שבועות אחדים שהם סובלים מצחנת מיהשוּפכין ה' ניגרים על משעולי החולות שבין הבתים, באין מושיע.

בורות-הספיגה שבהצרותיהם עלו על גדר תיהם כבר לפני כמה חודשים, אבל רק כשהגיעו ימות-החום החל הסירחון הכבד ממלא את חלל השכונה הקטנה.

היום המתאים. הראשון שהחליט לני קוט ביוזמה עצמית היה אברהם עטר. "פנינו לחברת עמידר," סיפר, "ביקשנו שינקו את הבורות, אבל שום דבר לא עזר. הם אומ' רים שהשטח מיועד להריסה, ושבצורה כ' זאת רוצים לפנות אותנו. בסוף הם עשו טובה והכניסו בחצר כמה חביות ספיגה. אבל אחרי שהראשונה התמלאה, נסתמו צי' נורות המעבר מחבית לחבית."

לכן החליט אברהם לחפור בור ספיגה גדול. מכיון שלאברהם, העובד בעיריית בת-ים במשכורת של 200 ל"י לחודש, לא היה